

cioses i antiprogressives, com també aquells dependents de comerç que venen a consciència gèneres dolents i cars, estant a profit de llur burgès respectiu als seus consemblants. Tots aquests obrers tenen responsabilitat i complicitat en la seva desgràcia, i si individualment poden excusar-se al·legant la necessitat i la família mantes vegades nombrosa, no així quan es tracta d'associacions ben organitzades. Avui ja no es suficient l'associar-se, només que per una millora de sou o per menys hores de treball: és precis començar per emancipar racionalment als associats.

Fóra indigne de les associacions modernes, que després de tantes lluites i sacrificis per la llibertat humana i per la igualtat social, contribuïssin a donar «gos per porc» i l'«aguanta't mentre paga» que és el sistema que practica el capitalisme burgès.

Això només pot concebir-se dels ganduls i incapaces que accepten els càrrecs de «tapadores» i «cabos de vara» però mai dels obrers que pensen i senten l'ideal d'emancipació i de justícia social.

Malhauradament no són practicats per les nostres associacions obreres, els moviments vindicatsius motivats per altruisme i per sentiments de justícia; jo crec d'urgència plantejar-los per donar a la opinió pública, una idea més enlairada de la llur importància i transcendència.

Com fóra noble i simpàtic davant la humanitat, el gest d'uns obrers que es neguessin a fer el treball fals, dolent i anti-social? Oposant-se, per exemple, a remenar i barrejar substàncies, reconegudes com a nocives per la salut; negar-se a edificar casalots sense ventilació ni cap mena d'higiene. . etc., etc.

Fortificant-se en aquest acte de justícia fent conèixer al públic la manera com se l'enganya, se'l roba i se l'emmetzina, son els defensors de l'higiene, de la salut i de la moral públiques; abandonar d'un cop aquest exclusivisme de lluita pel jornal i la jornada. El dia que les associacions obreres es decideixin a seguir aquest camí no sols afermaran el triomf del moment, si no que s'atreuran favorablement tota l'opinió liberal i demòcrata, decidida a acceptar i apoiar l'ideal d'emancipació proletària i igualtat social.

GAIETÀ FLORENSA

De La Garriga

Un "Star..."

Lector amic, no t'esveris ni t'imaginis tampoc que vagi a contar-te un epíleg sagnant, ni cap succés truculent del que sols acostuma a restar-ne una víctima i un revòlver calent i fumejant encara. Sossega't, veuràs que... com per art d'encant un nou astre ha sorgit en l'horitzó polític del nostre pacífic poble.

Astre que malgrat les apariències i modalitats de que s'ha volgut revestir,

ens ha resultat un estel amb una brillantor «double». Aquesta estrella amb cua és el doctor Fitó Jubany. En una conferència pública que va donar el dia 4 del present en un teatre local, se'ns va descobrir com un vulgar arranca-caixals de qualsevol fira.

La ideologia i l'actuació política de l'esmentat doctor en el nostre poble ha estat la següent:

Germanòfil durant la Gran Guerra. monàrquic i al servei de la dictadura durant set anys. De la certesa d'aquesta afirmació en responem i sols direm que durant set anys fou l'Inspector Municipal de Sanitat del nostre Ajuntament dictatorial. Hi ha també qui guarda unes fotografies quelcom comprometedores per algunes persones, i en les que s'hi veu l'interessant doctor dinant en companyia dels Milà i Camps, general Barrera, general Milans del Bosc, general Despujol i altres satèlits i acòlits de l'Alfons.

En les passades eleccions municipals del 12 d'Abril, va tenir art i part en la confecció de la candidatura diguem-ne de dretes. Però parlant amb sinceritat va resultar d'extrema dreta. Dels vuit can-

didats que anaven a la lluita, ultra haver-n'hi dos que portaven un botó especial al trau de l'americana, altres dos eren de l'«Unión Patriótica».

Proclamada la República i havent-hi hagut necessitat de repetir les eleccions municipals, a la vigília de les mateixes, surten unes fulles obra quasibé personal del ciutadà Fitó Jubany, recomanant a tot el poble que voti la candidatura d'esquerra. Candidatura d'esquerra pròpia dels temps que correm.

I finalment, en la conferència política i pública, de que havem parlat al començar aquestes ratlles, el ciutadà Angel Fitó Jubany, va fer confessió pública de republicanisme, federal i democràtic, de home d'esquerra sense mocador vermell al coll, sindicalista i catòlic. En fi, sols em resta dir-vos:

Que si aquest ciutadà no pertany a la família del «camaleó»
que vingui per tot aquest any
el moro Musa i ens digui
l'exacta definició
del senyor Angel Fitó.

PIC-NIC

DE COL·LABORACIÓ

Com ha de governar la República

Segons la Constitució, el govern de la nació està en mans del mateix poble. Aquesta sobirania del poble la declara l'article 52 al estatuir que la nació nomena els seus representants al Parlament per sufragi igual directe i secret. D'aquest article de la Constitució, radica l'encausament de la vida política i governamental del país en tots els seus aspectes. Del Parlament, el qual reuneix les voluntats de la nació, no solament en sortiran els governs que han de dirigir l'administració pública i executar les lleis de tota mena que en ell s'hi aprovin, sinó que també a la vegada es converteix en fiscalitzador d'aquests en llur política general.

Doncs bé; ¿volem que la nació prosperi? Que vinguin bons governants i aquests solament vindran si el poble té cura en enviar els seus representants al Parlament. Heus ací, doncs, com de la llei fonamental de l'Estat (art. 52), se'n dedueixen dues conseqüències importantíssimes: la primera fa referència al procediment a emprar per nomenar tals representants i la segona quins han d'ésser elegits.

Quant a la primera, ens la donarà a conèixer la llei electoral que l'actual Govern s'ha compromés a presentar durant el seu mandat a les Corts i hem de creure que aquesta llei electoral serà un desenrotll dels articles 52 i 53 en el sentit de que el vot sigui igual, directe, secret i sense distinció de sexe, puix el sistema electoral actual a més d'ésser antiquat en la pràctica degenera en una lluita baixa, personal i rencorosa entre electors i

elegits, a l'ensem que dona cabuda a persones que es venen llur dignitat ciutadana per unes pessetes o a canvi de determinats favors particulars i a manobres caciquils i tota mena de coaccions. Si en un règim monàrquic autocràtic com era abans el nostre, això succeïa, avui la República democràtica no ho pot consentir de cap manera: la lluita electoral, ha d'ésser una lluita noble i jamai baixa, caciquil i de coaccions.

Quan a la segona — quins han d'ésser elegits — l'elecció ha de recaure sobre candidats que dins el partit polític on militin reuneixin condicions per a desempenyar-lo. S'ha d'acabar allò de què l'acaudalat senyor fulano li interressi ésser diputat per el luxe de fruïr un títol més, incapaç de prendre part en cap debat i amb l'objecte de donar el seu vot incondicionalment a els seus sense sapiguer o no entendre de què va l'assumpte en qüestió. S'ha d'acabar també que entre les candidatures s'hi incloguin noms de persones relluïnt mèrits completament aliens a la preparació política que en els temps moderns ha de tenir un aspirant a candidat. Abans triomfaven els que tenien més diners per comprar ignorants i consciències rastreses o aquells altres que gaudien de tota mena d'armes per a coaccionar als electors; avui han de triomfar les idees i les condicions dels que les han de defensar i portar-les a cap, si arribés el cas. S'ha de tenir en compte que avui dia imperen en la vida de tot Estat les qüestions de caràcter econòmic i social, i la política del segle actual gira alentorn d'aquestes qüestions.